

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 125/2012-101

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. J. H., B., zastúpeného Mgr. M. Š., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 a jeho rozhodnutím z 23. novembra 2005 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 a jeho rozhodnutím z 18. mája 2006, ako aj namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3 a čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 10 ods. 1, 2 a 3 a čl. 12 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Slovenskej informačnej služby týkajúcim sa použitia informačno-technických prostriedkov na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. J. H. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. októbra 2011 doručená sťažnosť (doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu 25. januára 2012, 27. januára 2012 a 29. februára 2012) Mgr. J. H. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 a jeho rozhodnutím z 23. novembra 2005 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 a jeho rozhodnutím z 18. mája 2006, ako aj namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1 ústavy, čl. 10 ods. 1, 2 a 3 a čl. 12 ods. 1 a 3 listiny a práv zaručených čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) týkajúcim sa použitia informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“) na základe rozhodnutí krajského súdu sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. novembra 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. mája 2006.

2. Sťažovateľ v podanej sťažnosti a jej doplneniach v podstatnom napádal nezákonnosť a neústavnosť použitia ITP SIS-kou v rokoch 2005 a 2006 pri vyhotovení a využití obrazových, zvukových a iných záznamov zameraných na byt Z. V. v B., a to v súvislosti s jeho osobou. Sťažovateľ svoju rozsiahlu skutkovú a právnu argumentáciu zhrnul takto:

«Sťažnosť smeruje proti Krajskému súdu... (Odporca 1) a Slovenskej informačnej službe (Odporca 2) a namieta porušenie základných (ľudských) práv Sťažovateľa, ktoré

spočíva v „reťazi“ viacerých konaní a nekonaní Odporcu 1 a Odporcu 2... Namietané porušenie práv Sťažovateľa v prvom rade spočíva na tom skutkovom základe, že Odporca 1 vydal nezákonné... rozhodnutia - Súhlas 1 a Súhlas 2, na základe ktorých došlo od novembra 2005 do augusta 2006 k Priestorovému odposluchu. Týmto Priestorovým odposluchom bol nezákonne a protiústavné odpočúvaný okrem iných osôb aj Sťažovateľ, a to zrejme dokonca bez toho, aby bola jeho osoba výslovne uvedená v Súhlase 1, ktorý umožňoval odpočúvanie až do mesiaca máj 2006. Pre úplnosť uvádzame..., že Súhlas 2 bol vydaný zrejme v máji 2006 a umožňoval pokračovanie Priestorového odposluchu, ktoré bolo ukončené v auguste 2006... Ak Sťažovateľ nebol uvedený v Súhlase 1 (prípadne dokonca ani v Súhlase 2, kde však predpokladáme, že už Sťažovateľ ako záujmová osoba uvedený bol) a napriek tomu bol odpočúvaný, potom Odporca 1 zlyhal pri plnení svojej povinnosti vykonávať prostredníctvom zákonného sudcu dozor Odporcom 2 a ním vykonávaným Priestorovým odposluchom, s cieľom zistiť, či trvajú podmienky povoleného odpočúvania, a teda či naopak v skutočnosti nejde o postup, kde pod zámienkou odpočúvania určitej záujmovej osoby sú Odporcom 2 odpočúvané úplne alebo prevažne iné osoby, neuvedené v Súhlase 1... Zároveň z tohto, podľa nás nezákonného Priestorového odposluchu bol Odporcom 2 vyhotovený Záznam, ako aj Analytické prepisy, ktoré sa pravdepodobne dostali bez legitímneho dôvodu do rúk tretích osôb, v dôsledku čoho bol následne ich obsah čiastočne medializovaný. Každopádne boli zverejnené, ako aj verejným inštitúciám poskytnuté určité informácie o obsahu a priebehu Priestorového odposluchu, resp. aj a o jeho zatiaľ nepriamej súvislosti s osobou Sťažovateľa, ktoré boli spôsobilé zasiahnuť do hodnôt, chránených ústavnoprávnou a medzinárodnoprávnou úpravou ľudských a základných práv, ktorých ochrany sa Sťažovateľ touto Sťažnosťou dovoľáva. K takejto medializácii, zverejňovaniu, resp. šíreniu informácií by nedošlo, ak by si Odporca 1 a Odporca 2 dodržiaval svoje ústavné a zákonné povinnosti, Zároveň takéto zverejňovanie (šírenie) informácií, ako ukazujú posledné mesiace, aj naďalej hrozí... Napokon, v dôsledku nezákonnosti... Súhlasu 1 a Súhlasu 2, resp. aj v dôsledku následného nezákonného postupu pri vykonávaní Priestorového odposluchu (a to minimálne v tom, že boli odpočúvané iné osoby ako byť mali) sa Analytické prepisy, Záznam resp. iné výsledky... nachádzajú v dispozičnej sfére Odporcu 1 a Odporcu 2, a to predovšetkým v ich spisoch.»

3. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd sťažnosti vyhovel a prijal toto rozhodnutie:

„... Krajský súd v Bratislave vydaním rozhodnutí na vyhotovovanie a využívanie obrazových, zvukových a alebo iných záznamov sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. 11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. 5. 2006 a neoprávneným zhromažďovaním osobných údajov Mgr. J. H., ako aj iných údajov o Mgr. J. H., v súvislosti s vydaním týchto rozhodnutí a v súvislosti s výkonom ďalšej súdnej právomoci vzhľadom na povinnosť skúmať trvanie dôvodov použitia informačno-technických prostriedkov, ktorých používanie bolo povolené týmito rozhodnutiami, porušil základné práva Mgr. J. H. podľa ustanovení čl. 19 ods. 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a ľudské práva Mgr. J. H. podľa ustanovení čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. 11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. 5. 2006, sa zrušujú...

Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje vyradiť a zničiť všetky záznamy a akékoľvek iné dokumenty týkajúce sa osoby Mgr. J. H., ktoré boli získané v súvislosti s vydaním rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. 11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. 5. 2006 alebo v súvislosti s výkonom ďalšej súdnej právomoci vzhľadom na povinnosť skúmať trvanie dôvodov použitia informačno-technických prostriedkov, ktorých používanie bolo povolené týmito rozhodnutiami, a to do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia...

Slovenská informačná služba použitím informačno-technických prostriedkov na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. 11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. 5. 2006, ako aj vyhotovením a nezničením záznamov a akýchkoľvek iných výsledkov použitia týchto informačno-technických prostriedkov, týkajúcich sa osoby Mgr. J. H. (vrátane tzv. analytických prepisov), a ďalej neoprávneným zhromažďovaním osobných údajov a ďalších údajov v súvislosti s vyhotovovaním a nezničením takýchto záznamov alebo akýchkoľvek iných takýchto výsledkov a nevytvorením takých vhodných záruk, ktoré by zabránili ich zverejneniu alebo inému šíreniu, porušila základné práva Mgr. J. H. podľa ustanovení čl. 19 ods. 1, 2 a 3, čl. 21 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1, 2 a 3, čl. 12 ods. 1 a 3 Listiny základných

práv a slobôd a ľudské práva Mgr. J. H. podľa ustanovení čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

Slovenskej informačnej službe sa prikazuje vyradiť a zničiť všetky záznamy a akékoľvek iné výsledky použitia informačno-technických prostriedkov na základe rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp. zn. Ntt-3-D-2879/2005 z 23. 11. 2005 a sp. zn. Ntt-3-D-482/2006 z 18. 5. 2006. týkajúce sa osoby Mgr. J. H., a to do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia...

Mgr. J. H. sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 33.000 € (slovom tridsaťtri tisíc eur), ktoré sú mu povinné zaplatiť Krajský súd v Bratislave v sume 16.500 € (slovom šesťnásť tisíc päťsto eur) a Slovenská informačná služba v sume 16.500 € (slovom šesťnásť tisíc päťsto eur), obaja do dvoch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia...

Krajský súd v Bratislave je povinný nahradiť trovy právneho zastúpenia Mgr. J. H., a to do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia na účet advokátskej kancelárie... Slovenská informačná služba je povinná nahradiť trovy právneho zastúpenia Mgr. J. H., a to do 15 dní od doručenia tohto rozhodnutia, na účet advokátskej kancelárie...“

4. Sťažovateľ sa ďalej domáhal (i) spojenia tejto veci s vecou vedenou na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 1377/2011 (týkajúcou sa podobnej veci sťažovateľa Z. V., pozn.) a (ii) nariadenia dočasného opatrenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

8. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06). Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by mala podľa názoru ústavného súdu vyjadrovať dobu, ktorá je postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľovi a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty (IV. ÚS 287/09, m. m. III. ÚS 186/02). V už citovanom rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 287/09 ústavný súd tiež uviedol, že „z platnej právnej úpravy, resp. z argumentačného priestoru jej vymedzeného je... nevyhnuté určenie začiatku plynutia uvedenej subjektívnej lehoty pri opatrení alebo inom zásahu do práv sťažovateľa interpretovať rigorózne, t. j. takou dikciou, že sťažnosť možno podať v lehote dvoch

mesiacov odo dňa, keď sa sťažovateľ pri zachovaní postupu lege artis o takomto opatrení alebo inom zásahu dozvedieť mohol a mal. Možnosť dozvedieť sa o opatrení alebo inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa je totiž podľa názoru ústavného súdu potrebné posudzovať pri rešpektovaní objektívneho hľadiska vychádzajúceho z požiadavky, že sťažovateľ musí venovať opatreniam alebo iným zásahom, ktorými mohli byť porušené jeho základné práva alebo slobody, náležitú pozornosť“.

9. Podľa názoru ústavného súdu je nepochybné, že sťažovateľom napadnutý postup SIS a krajského súdu spadajú pod režim „opatrenia alebo iného zásahu“ (pozri bod 7). V zmysle citovaného ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde za „opatrenie alebo iný zásah“ je potrebné považovať tiež napadnuté rozhodnutia (súhlas 1 a súhlas 2) krajského súdu z 23. novembra 2005 a 18. mája 2006, čo nepopiera ani sťažovateľ (pozri bod 10), a to vzhľadom na zákonnú povahu týchto rozhodnutí, ako aj skutočnosť, že sa nedoručujú všetkým dotknutým účastníkom a nie je proti nim prípustný opravný prostriedok. Inak povedané, ak by sa napadnuté rozhodnutia (súhlas 1 a súhlas 2) riadili formálnoprávnym režimom „právoplatného rozhodnutia súdu“, potom by sa odpočúvané osoby pre nedodržanie kogentnej lehoty 2 mesiacov reálne nemohli proti týmto „právoplatným rozhodnutiam súdov“ účinne brániť sťažnosťou podanou ústavnému súdu.

10. Sťažovateľ v podanej sťažnosti (bod 6.3 sťažnosti) na základe rozhodovacej praxe ústavného súdu najskôr ustálil, že v prípade napadnutých rozhodnutí (súhlasov) krajského súdu z 23. novembra 2005 a 18. mája 2006 tieto spadajú pod režim „opatrenia alebo iného zásahu“. V tomto ohľade poukázal na niektoré rozhodnutia ústavného súdu (I. ÚS 274/05, I. ÚS 117/07, III. ÚS 80/08). Ďalej uviedol, že do času podania ústavnej sťažnosti nebol o použití akéhokoľvek ITP informovaný (bod 207 sťažnosti). Dôvodné podozrenie, že jeho práva boli porušené, sťažovateľ nadobudol na základe listu Z. V. z 29. júla 2011 adresovaného SIS (pozri bod 15 až 18 a 207 sťažnosti), o ktorom v spojení s informáciami jeho právneho zástupcu sa dozvedel až v deň udelenia plnomocenstva pre advokáta, t. j. 25. augusta 2011. Podľa jeho názoru preto až od tohto dňa mu plynie 2-mesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu. Sťažovateľ tiež potvrdil, že už predtým (podľa vyjadrenia sťažovateľa niekedy v októbri 2010, pozn.) sa oboznámil

s obsahom trestného oznámenia Ing. P. H., bývalého pracovníka SIS, z ktorého bytu sa uskutočňoval odposluch (toto trestné oznámenie bolo na vedomie doručené okrem predsedníčky vlády Slovenskej republiky, ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky, ministra vnútra Slovenskej republiky tiež P.), avšak podľa názoru sťažovateľa toto „*trestné oznámenie... samo osebe nebolo spôsobilé vyvolať u Sťažovateľa podozrenie v takej miere, aby sa dôvodne domnieval, že bol skutočne objektom Priestorového odposluchu...*“ (bod 208 sťažnosti). Uvedeným tvrdeniam o neexistencii dostatočných informácií sťažovateľa (o postupe a rozhodnutiach porušovateľov) v skoršom období ústavný súd neuveril.

11. Posudzujúc včasnosť podania sťažnosti proti v bode 1 napadnutým postupom SIS a krajského súdu a napadnutým rozhodnutiam (súhlasu 1 a súhlasu 2) krajského súdu z 23. novembra 2005 a 18. mája 2006 pri rešpektovaní východísk uvedených v bodoch 8 a 9 tohto odôvodnenia ústavný súd nevychádzal iba z konštrukcie tvrdení sťažovateľa (bod 10), ale tiež z verejne dostupných informácií, keďže kauza „Gorila“ sa svojím významom stala predmetom, možno povedať, celospoločenského záujmu. Takáto relevantná informácia zaznela (pozri napr. <<http://www.sme.sk/c/6274248/hacak-gorila-je-fikcia.html>>) priamo od sťažovateľa na jeho stretnutí s novinármi vybratých médií, ktoré sa uskutočnilo 24. februára 2012. Sťažovateľ na položenú otázku, kedy videl prvý-krát písomný materiál pod názvom Gorila, odpovedal takto: „*Komplexne až v roku 2008, čiastkové informácie som videl už na konci roku 2006.*“ Na ďalšiu otázku, od koho ten materiál mal, uviedol: „*Od rôznych ľudí, ktorí nám to sem nosia.*“ Na ďalšiu otázku, či týmto materiálom ho vydierali, uviedol: „*Nie, iba prídu sem, povedia, že majú pre nás informácie, a keď im za ne zaplatíme, tak nám ich dajú.*“ V rámci uvedeného spisového materiálu pod názvom Gorila (pozri napr. <<http://dl.dropbox.com/u/51238188/gorila.txt>>, <<http://kyberia.sk/id/6430336/download>>...) je inter alia uvedená chronológia ITP „Gorila“ a „Gorila 1“, ktorá sa zhoduje s popisom celého procesu uvedeným v sťažnosti (taktiež, čo sa týka označenia decíznych aktov v súvislosti s postupom SIS a v súvislosti s postupom a rozhodnutiami krajského súdu z 23. novembra 2005 a 18. mája 2006, čo je podstatné, pozn.).

12. Ústavný súd predovšetkým predostiera, že sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu 28. októbra 2011, teda s odstupom viac ako päť a pol roka od ostatného

napadnutého rozhodnutia (súhlasu 2) krajského súdu. Aj vzhľadom na uvedené v bode 8 in fine vedomosť sťažovateľa o ním napadnutých opatreniach alebo iných zásahoch je potrebné odvíjať od vedomosti, kedy sa sťažovateľ pri zachovaní postupu lege artis o takomto opatrení alebo inom zásahu dozvedieť mohol a mal, rešpektujúc pritom objektívne hľadisko vychádzajúce z požiadavky, že sťažovateľ musí venovať opatreniam alebo iným zásahom, ktorými mohli byť porušené jeho základné práva alebo slobody, náležitú pozornosť. Na základe uvedeného ústavný súd uzatvára, že sťažovateľ sa o sťažnosťou napádanom postupe SIS a krajského súdu a o sťažnosťou napádaných rozhodnutiach (súhlas 1 a súhlas 2) krajského súdu z 23. novembra 2005 a 18. mája 2006 dozvedel niekedy v roku 2008 (pozri bod 11), pričom sťažnosť ústavnému súdu doručil 28. októbra 2011, teda dávno po uplynutí zákonom ustanovenej 2-mesačnej lehoty. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

13. Vzhľadom na to, že oneskorenosť podania sťažnosti je základnou a neodstrániteľnou prekážkou konania, ústavný súd nepovažoval za dôvodné v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na spojenie vecí, nariadenia dočasného opatrenia a uloženie povinnosti vyradiť a zničiť bližšie uvedené záznamy (body 3 a 4).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. marca 2012